

Tu noc, když ticho rušil telegraf
a tmou letěly stíny létavic,
já šel a pod kůži se vetřel strach,
tak náhle na chlapa z ničeho nic.
Tu noc, když ďábel z těla vyhnal hřích,
jak nůž čepelí větrnou,
já řval a se mnou prchal dravců šik,
rychle než nás vlny zahrnou.
V tom vítr se zvedl, lámal stromy jako sirky
a z řeky stal se dravý proud,
obličej bledl, hnízdo se sovími pírký
viděl jsem v záři blesků plout.
Tu noc mě spasil vějíř kořenů,
tam smršť už nestrčila dráp,
dnes vím, že přírodu mám za ženu,
co rány umí brát a rozdávat.
V tom vítr se zvedl ...,
viděl jsem v záři blesků plout,
viděl jsem v záři blesků plout.